

- สาระ:** ลูกๆที่แสนหวาน บาบาคือหอยาสมนุไพรที่คงอยู่ตลอดไป ท่านขจัดความทุกข์ทั้งหมดของลูกด้วยมนตราที่ยิ่งใหญ่เพียงมนตราเดียว
- คำถาม:** เหตุใดมายาจึงสร้างอุปสรรคให้กับลูกเป็นครั้งคราว?
- คำตอบ:** เพราะลูกคือลูกคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมายา เมื่อเธอเห็นว่าเธอกำลังสูญเสียลูกคำของเธอ เธอก็วางอุปสรรคไว้ในหนทางของลูก เมื่อหอยาสมนุไพรที่คงอยู่ตลอดไปได้ให้ยาแก่ลูก, โรคภัยทั้งหมดของมายาก็ประทุขึ้นมา ดังนั้นลูกต้องไม่หวาดกลัวอุปสรรค มายาจะวิ่งหนีไปจากมนตราของ “มานมานะบาฟ”

โอมซานติ บาบานั่งที่นี้และอธิบายแก่ลูกๆ ผู้คนกลับมาสิ้นหวัง ได้แต่ร้องขอความสงบของจิตใจอยู่เสมอ! พวกเขาพูด“โอม ซานติ”ทุกวัน แต่เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้น พวกเขาเฝ้าแต่ร้องขอความสงบ พวกเขาแม้กระทั่งพูดว่า ฉันคือดวงวิญญาณ, ซึ่งหมายถึง: ฉันคือความเจ็บสงบ ศาสนาดั้งเดิมของเราคือความเจ็บสงบ หากศาสนาดั้งเดิมของลูกคือความเจ็บสงบ, แล้วเหตุใดลูกจึงร้องขอสิ่งนั้น? เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของความสงบนี้ พวกเขาจึงเฝ้าแต่ร้องขอสิ่งนั้น ลูกเข้าใจว่านี่คืออาณาจักรของราวัน แต่ลูกไม่เข้าใจแม้กระทั่งว่าราวันคือศัตรูของทุกคนในทั้งโลก โดยทั่วไปและในบาร์ดโดยเฉพาะเป็นพิเศษ เหตุนี้เองพวกเขาจึงเฝ้าแต่เฝ้าหุ่นจำลองของราวันอยู่เรื่อยๆ มีมนุษย์ใดเช่นนั้นที่หุ่นจำลองของเขาถูกเผาไปปีแล้วปีเล่าหรือไม่? พวกเขาเผาราวันมาชาติแล้วชาติเล่า, วงจรแล้ววงจรเล่า เพราะราวันคือศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูก ทุกคนติดกับอยู่ในกิเลสทั้งห้า ทุกคนถือกำเนิดจากความคดโกง ดังนั้นนี่คืออาณาจักรของราวัน ในเวลานี้มีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด ใครรับผิดชอบต่อความทุกข์นี้? ราวัน! ไม่มีใครรู้ถึงสาเหตุของความทุกข์ อาณาจักรนี้เป็นของราวัน ราวันเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทุกคน ผู้คนทำหุ่นจำลองของราวันทุกปีและเผาหุ่นจำลองนั้นนับวันพวกเขาก็ทำให้หุ่นจำลองนั้นใหญ่ขึ้น ความทุกข์ก็เฝ้าแต่เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆด้วยเช่นกัน ไม่มีผู้รู้ที่ยิ่งใหญ่, ผู้เคร่งศาสนา, ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่, ผู้ปกครอง ฯลฯ มากมายทั้งหลายที่จะรู้ว่าราวันผู้ที่พวกเขาเฝ้าแต่เฝ้าทุกปีคือศัตรูของพวกเขา ในความเป็นจริงพวกเขาแม้กระทั่งเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ด้วยความสุขที่มากยิ่งขึ้นกว่า พวกเขาคิดว่าราวันตายไปแล้วและพวกเขาก็ได้กลายเป็นนายของลังกา (อาณาจักรของราวัน) อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้กลายเป็นนาย พวกเขาใช้เงินอย่างมากไปกับเทศกาลนั้น พ่อพูดว่า พ่อได้ให้ทรัพย์สินสมบัติมากมายนับไม่ถ้วนแก่ลูก ลูกทำหายไปไหนหมด? ในช่วงเวลาของดาเซรา (การเผาราวัน) พวกเขาใช้เงินหลายแสนรูปี ได้มีการแสดงให้เห็นว่าราวันถูกฆ่าแล้วลังกาก็ถูกรุดปล้น แต่ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงเผาราวัน ในเวลานี้ทุกคนอยู่ในกรงขังของกิเลสเหล่านี้ เพราะพวกเขาไม่มีความสุขอย่างมากที่พวกเขาเผาราวันมาเป็นเวลาถึงครึ่งวงจร พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาไม่มีความสุขอย่างมากในอาณาจักรของราวัน แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่ากิเลสทั้งห้าเหล่านั้นไม่ได้มีอยู่ในยุคทอง การเผาราวัน ฯลฯ ไม่ได้คงอยู่ที่นั่น หากลูกถามพวกเขาว่าพวกเขาเริ่มฉลองเทศกาลนั้นเมื่อไหร่ พวกเขาก็ตอบว่าสิ่งนั้นได้ดำเนินมาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา ถามพวกเขาว่ารักษากันตั้งแต่เริ่มขึ้นเมื่อไหร่และพวกเขาก็ตอบว่าสิ่งนั้นได้คงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา สิ่งเหล่านี้คือเรื่องที่จะต้องเข้าใจ เกิดอะไรขึ้นกับสติปัญญาของมนุษย์? สติปัญญาของเขาไม่เหมือนสัตว์หรือเหมือนมนุษย์ พวกเขาไม่มีประโยชน์เลย! พวกเขาไม่รู้จักรัศวรรค์เลย พวกเขาคิดว่าพระเจ้าได้สร้างโลกนี้ แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงจดจำพระเจ้าในเวลาของความทุกข์ พวกเขาพูดว่า“โอ้ พระเจ้า! ได้โปรดปลดปล่อยพวกเราจากความทุกข์นี้!” อย่างไรก็ตามไม่สามารถมีความสุขในยุคเหล็ก พวกเขาต้องประสบกับความทุกข์อย่างแน่นอน พวกเขาต้องลงบันไดมา พ่ออธิบายความลับทั้งหมดของทุกสิ่งตั้งแต่ตอนเริ่มต้นโลกใหม่จนถึงตอนสิ้นสุดโลกเก่า เมื่อท่านมาหาลูก ท่านก็พูดว่ามีเพียงยานานเดียวเท่านั้นที่จะเยียวยารักษาความทุกข์ทั้งหมดนี้ได้ ท่านคือหอยาสมนุไพรที่คงอยู่ตลอดไป ท่านปลดปล่อยลูกทั้งหมดจากความทุกข์ถึง 21 ชาติเกิดที่นี้หอยาสมนุไพรเองก็ล้มป่วย ผู้นี้คือหอยาสมนุไพรที่คงอยู่ตลอดไป ลูกเข้าใจด้วยเช่นกันว่ามีความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัดและความสุขที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อให้ความสุขที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ลูก ที่นั่นไม่มีชื่อหรือร่องรอยของความทุกข์ ยานี้มีไว้เพื่อที่จะกลับมามีความสุขเท่านั้น เพียงแต่จดจำพ่อแล้วลูกจะกลับมาบริสุทธิ์และสโตประธาน ความทุกข์ของลูกทั้งหมดจะถูกขจัดออกไป และแล้วจะไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความสุข นอกจากนี้ยังได้รับการจดจำว่าพ่อคือผู้ขจัดความทุกข์และเป็นผู้ประทานความสุข ท่านขจัดความทุกข์ทั้งหมดของลูกถึงครึ่งวงจร ลูกเพียงแต่ต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ นี่คือการละเล่นเกี่ยวกับดวงวิญญาณและร่างกาย ดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตนนั้นไม่สูญสลายและร่างกายที่มีตัวตนนั้นสูญสลาย การละเล่นทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งนี้ พ่อพูดว่าเวลานี้ลิ้มความสัมผัสทั้งหมดของร่างกายรวมทั้งร่างกาย

ของลูกเอง ในขณะที่อาศัยอยู่ในบ้านของลูก จะมีจิตสำนึกว่าเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถกลับบ้านได้ ดังนั้นจึงจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอแล้วลูกจะกลับมาสโตประธาน พ่อมียา พ่อบอกลูกด้วยเช่นกันว่ามายาจะนำอุปสรรคมาในหนทางของลูกอย่างแน่นอน ลูกคือลูกคำของราวัน เพราะเธอกำลังจะสูญเสียลูกคำ เธอจะสิ้นหวังอย่างแน่นอน พ่ออธิบาย: ความรู้คือการศึกษาลูก, ไม่ใช่ยา ยาของลูกคือการจารึกแสงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง หากลูกทำความเพียรพยายามที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่ออย่างสม่ำเสมอ เพียงแค่นานาชาคนเดียวนี้ ความทุกข์ทั้งหมดของลูกจะถูกขจัดออกไป ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา, มีผู้คนมากมายที่เฝ้าแต่พราวดมม่นตราโดมม่นตราหนึ่งหรือชื่อของรามอย่างต่อเนื่อง พวกเขาได้รับมন্ত্রาจากกูรูของเขาที่บอกพวกเขาให้สวดมนตรานั้นก็ครั้งต่อหนึ่งวัน สิ่งนั้นเป็นที่รู้กันว่าการหม่นลูกประคำด้วยการใช้ชื่อของราม ที่รู้กันว่าเป็นการทำทานในชื่อของราม มืองค์กรเช่นนั้นอยู่มากมาย พวกเขาเฝ้าแต่พราวดมม่นตรา “ราม ราม” พวกเขาอยู่อย่างไม่ว่างเว้น และดังนั้นพวกเขาจึงไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน ฯลฯ ถึงแม้ว่าจะมีใครบางคนขัดจังหวะและพูดกับพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ตอบสนอง อย่างไรก็ตามมีผู้คนน้อยนิดที่ทำเช่นนั้น พ่อพูดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะพูดชื่อรามออกมาดังๆที่นี้ ลูกร้องเพลงโดยไร้เสียงที่นี้ ให้เพียงแค่จดจำพ่ออย่างสม่ำเสมอ พ่อพูดว่า พ่อไม่ใช่ราม รามเป็นของยุคเงิน เขาคือรามผู้ที่เคยมีอาณาจักรนั้น ลูกไม่ต้องพราวดมม่นตราชื่อของเขา พ่ออธิบายว่า: ในขณะที่กำลังพราวดมม่นตราสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาและทำการสักการบูชา ลูกก็ลงบันไดมาเรื่อยๆ เพราะทั้งหมดนั้นไม่ถูกต้องตามหลักศีลธรรม เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ถูกต้องตามหลักศีลธรรม ท่านั่งที่นี้และอธิบายแก่ลูกๆ นี่คือการเกมของเขาวงกต เมื่อลูกจดจำพ่อผู้เดียวที่ลูกได้รับมรดกที่ไม่มีขีดจำกัด ใบหน้าของลูกก็จะเปล่งประกาย ใบหน้าของลูกจะเป่งบานด้วยความสุขและมีรอยยิ้มบนริมฝีปากของลูกอย่างสม่ำเสมอ ลูกเข้าใจว่าด้วยการจดจำพ่อ นี่คือการที่ลูกจะกลายเป็น ความทุกข์ทั้งหมดของลูกจะถูกขจัดออกไปถึงครั้งวงจร ไม่ใช่ว่าบาบามีเมตตาต่อลูก: ไม่เลย ลูกต้องเข้าใจว่ายิ่งลูกจดจำบาบามากเท่าไร, ลูกก็จะยิ่งกลับมาสโตประธานมากเท่านั้น ลักขมีและนารายณ์ผู้เป็นนายของโลกก็มีใบหน้าที่สุดชื่นแจ่มใสเช่นนั้น ลูกต้องกลายเป็นเหมือนกับพวกเขา เมื่อลูกจดจำพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ก็จะมีความสุขอยู่ในของการรู้ว่าลูกกำลังจะกลายเป็นนายของโลกอีกครั้งหนึ่ง และจากนั้นลูกดวงวิญญาณก็จะนำขึ้นสการของความสุขเหล่านี้ไปกับลูกเอง จากนั้นชั้นสการนี้ก็จะค่อยๆลดลงทีละน้อยๆ ในเวลานี้มายาได้รุกรานลูกอย่างมาก มายาพยายามที่จะทำให้ลูกลืมนี่จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อ ลูกจะไม่สามารถมีใบหน้าที่สุดชื่นแจ่มใสได้อย่างสม่ำเสมอ ลูกจะสับสนในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง เมื่อผู้คนล้มป่วย พวกเขาได้รับการบอกว่าให้จดจำชีพบาบา แต่ชีพบาบาคือใครนั้นไม่มีใครรู้ ดังนั้นพวกเขาควรจะจดจำท่านด้วยความเข้าใจอะไร? เหตุใดพวกเขาควรจะจดจำท่าน? ลูกๆเข้าใจว่าลูกจะเปลี่ยนจากตโมประธานเป็นสโตประธานด้วยการจดจำพ่อ เหล่าเทพสโตประธาน นั้นเรียกว่าโลกของเหล่าเทพ นั้นไม่ได้เรียกว่าโลกมนุษย์ คำว่า “มนุษย์” ไม่ได้ใช้สำหรับที่นั้น มีคำกล่าวว่า “เทพองค์นั้นองค์นี้” นั่นคือโลกของเทพ นี่คือนโลกของมนุษย์ ประเด็นเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่อธิบายสิ่งเหล่านี้ ท่านเป็นที่รู้จักในนามมหาสมุทรของความรู้ พ่อเฝ้าแต่ให้คำอธิบายหลากหลายรูปแบบ อย่างไรก็ตามในที่สุดแล้วท่านก็ให้มนตราที่ยิ่งใหญ่ ด้วยการจดจำพ่อ, ลูกก็จะกลับมาสโตประธานแล้วความทุกข์ทั้งหมดของลูกจะถูกขจัดออกไป ลูกกลายเป็นเทพเมื่อวงจรที่แล้ว บุคลิกลักษณะของลูกเคยเป็นเหมือนกับของเหล่าเทพ ไม่มีใครในยุคทองพูดสิ่งใดผิด พวกเขาไม่ทำการกระทำใดเช่นนั้น นั่นคือโลกของเหล่าเทพและนี่คือโลกมนุษย์ มีความแตกต่าง พ่อท่านั่งที่นี้และอธิบายสิ่งนี้ มนุษย์คิดว่าโลกของเหล่าเทพดำรงอยู่มาเมื่อหลายแสนปีก่อน เวลานี้ไม่มีใครที่จะเรียกได้ว่าเป็นเทพ เทพนั้นบริสุทธิ์และสะอาด เทพถูกเรียกว่าเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถได้รับสมญานี้ นี่คือนโลกของราวัน ราวันคือศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูก ไม่มีศัตรูอื่นใดที่เหมือนเขา ทุกปีลูกเผาหุ่นจำลองของราวัน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาคือใคร เขาไม่ใช่มนุษย์ เขาเป็นตัวแทนของกิเลสทั้งห้าและเหตุนี้เองสิ่งนี้จึงเรียกว่าเป็นอาณาจักรของราวัน นี่เป็นอาณาจักรของกิเลสทั้งห้า ทุกคนมีกิเลสทั้งห้านี้ การละเล่นเกี่ยวกับความตกต่ำและการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว พ่อได้อธิบายแก่ลูกเกี่ยวกับเวลาของการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์ ท่านได้อธิบายเกี่ยวกับความตกต่ำด้วยเช่นกัน ลูกคือผู้ที่ป็นขึ้นไปสูงมากและลูกก็คือผู้ที่ตกลงมาด้วยเช่นกัน การเกิดของชีวาและการเกิดของราวันมีการเฉลิมฉลองในบาร์ตเท่านั้น เป็นเวลาครั้งวงจรที่เป็นโลกของเทพ อาณาจักรของลักขมีและนารายณ์และอาณาจักรของรามและสีดา เวลานั้นลูกๆรู้เกี่ยวกับชีวประวัติของทุกคน คำยกย่องทั้งหมดหมายถึงลูก เป็นลูกผู้ที่ได้รับการกราบไหว้บูชาในเทศกาลนวราตรี (เก้าคืน) ลูกคือผู้ที่นำมาซึ่งการก่อตั้งสวรรค์ ลูกเปลี่ยนโลกด้วยการทำตามศรั้มห์ ดังนั้นลูกต้องทำตามศรั้มห์อย่างเต็มที่ ลูกแต่ละคนก็ทำความเพียรพยายามต่อไปตามลำดับ สวรรค์กำลังมีการก่อตั้งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีเรื่องของการบรรา ฯลฯ ในสิ่งนี้ เวลานั้นลูกเข้าใจว่ายุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดนี้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง นี่เป็นตอนสิ้นสุดของโลกเก่าและตอนเริ่มต้นของโลกใหม่ พ่อมาเพื่อเปลี่ยนโลกเก่า ท่านอธิบายแก่ลูกอย่างมาก แต่ลูกๆหลายคนก็ลืม หลังจากที่พวกเขาได้ให้คำบรรยาย พวกเขาจดจำทุกสิ่งและคิดถึงประเด็นที่พวกเขาควรจะต้องถึง การก่อตั้งสวรรค์จะเกิดขึ้นเหมือนเดิมทุกประการอย่างที่เคยเป็นในวงจรก่อน

หน้านี้ ลูกแต่ละคนจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพเดียวกันกับที่ลูกเคยประกาศสิทธิ์มาก่อน ลูกทั้งหมดไม่ได้รับสถานภาพที่เท่าเทียมกัน จะมีผู้ที่จะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงสุดและผู้ที่จะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่ต่ำสุด เมื่อลูกที่พิเศษก้าวหน้าต่อไป พวกเขาจะรู้สึกอย่างมากกว่าคนไหนจะกลายเป็นสาวใช้ของผู้ที่มั่งคั่ง ใครจะเป็นสาวใช้ของราชวงศ์และใครจะกลายเป็นผู้ที่มั่งคั่งอย่างมากและบางโอกาสจะได้รับการเชื้อเชิญจากราชวงศ์ พวกเขาจะไม่เชิญทุกคน ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเห็นใบหน้าของพวกเขา พ่ออธิบายผ่านปากของบราห์มา ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเห็นบราห์มาเป็นการส่วนตัว ลูกกลับมาบริสุทธิ์และเวลานี้มาอยู่เบื้องหน้าบาบาเป็นการส่วนตัว มีสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกันนั่นก็คือผู้ที่ไม่บริสุทธิ์มานั่งที่นี่ จากการไต่ยืนเพียงเล็กน้อยพวกเขาก็กลายเป็นเทพ แม้ว่าเมื่อพวกเขาไต่ยืนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็จะมีผลกระทบบางอย่าง หากพวกเขาไม่ได้ยืนสิ่งใดพวกเขาก็จะไม่มาที่นี่ ดังนั้นสิ่งหลักที่พ่อพูดคือ “มานมานะบาฟ” ความทุกข์ทั้งหมดของลูกจะถูกขจัดออกไปด้วยเพียงมนตราเดียวนี้ มานมานะบาฟ! พ่อพูดสิ่งนี้ และในฐานะครู ท่านพูดว่า “มาเดียวจิบาฟ” ผู้เดียวนั้นคือพ่อ, ครูและกูรู เมื่อลูกจดจำทั้งสาม สภาพของลูกก็จะกลับมาสดชื่นแจ่มใสอย่างมาก พ่อสอนลูกและท่านก็เป็นผู้เดียวที่พาลูกกลับไปกับท่าน ลูกควรจะจดจำพ่อเช่นนั้นอย่างมาก ไม่มีใครในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธารู้จักพ่อ พวกเขารู้แค่ที่ท่านคือพระเจ้าและเราทุกคนคือพี่น้องกัน ผู้คนไม่รู้วาทพวกเขากำลังจะได้รับอะไรจากพ่อ เวลานี้ลูกเข้าใจว่ามีพ่อผู้เดียวและลูกทั้งหมดคือลูกๆของท่าน ลูกทั้งหมดคือพี่น้อง นี่คือการเริ่มต้นที่ไม่มีขีดจำกัด ในฐานะครู ท่านสอนลูกๆทั้งหมดจากนั้นท่านก็ทำให้ลูกทั้งหมดชำระสะสางปัญหากรรมทั้งหมดของลูกและพาลูกกลับบ้าน ลูกต้องจากโลกที่สกปรกนี้และกลับบ้าน บาบาทำให้ลูกมีค่าควรแก่การไปสู่โลกใหม่ ผู้ที่กลับมาคือผู้ที่มีค่าคือ ผู้ที่ไปสู่ยุคทอง อัชชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อที่จะรักษาสภาพที่มั่นคงและสดชื่นแจ่มใส จดจำบาบาในทั้งสามรูปแบบ: พ่อ, ครูและสัจกูรู เติมนตนเองด้วยชั้นสการของความสุขที่นี่ ให้ใบหน้าของลูกเปล่งประกายด้วยสำนึกในมรดกของลูกอย่างสม่ำเสมอ
2. ทำตามศรัทธาและทำงานรับใช้ของการเปลี่ยนทั้งโลก ปลดปล่อยทุกคนที่ติดกับอยู่ในกิเลสทั้งห้า ลูกต้องให้คำแนะนำของศาสนาดั้งเดิมของตนเอง

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่มีสิทธิ์ทั้งหมดและยังคงเป็นอิสระจากการทำงานหนักโดยได้รับพรจากผู้ประทานพรในทุกอย่างก้าว
ลูก ๆ ของผู้ประทานพรจะได้รับพรโดยอัตโนมัติในทุกอย่างก้าวจากผู้ประทานพรพรเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงของพวกเขา พวกเขาได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยการหล่อเลี้ยงของพร ผู้ที่มีการบรรลุผลที่สูงส่งเช่นนี้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามกล่าวกันว่าได้รับพร ดังนั้นลูกได้ประกาศสิทธิ์ในการได้มาซึ่งการบรรลุผลเป็นเวลาชาติแล้วชาติเล่า ลูกได้รับพรจากผู้ประทานพรในทุกอย่างก้าวและลูกจะยังคงได้รับพรเหล่านั้นอยู่เรื่อย ๆ สำหรับดวงวิญญาณที่มีสิทธิ์ทั้งหมด ไม่มีอะไรนอกจากพร: พรผ่านดริชตีคำพูดและความสัมพันธ์

คติพจน์: เพิ่มความเร็วของความพยายามของลูกตามความเร็วของเวลา

*** โอม ขานติ ***